

Gdje su menze?

Josip Ivović¹ i Ivo Gračanin²

Svaki student Geodetskog fakulteta proživio je (ili će proživjeti) trenutak u svom životu kad se treba odvojiti od svojih roditelja i krenuti na studij. Za većinu budućih mladih geodeta (ili geometara, kako vam drago) to će značiti promjenu mjesta boravka, točnije odlazak u Zagreb jer Geodetski fakultet je jedan i jedinstveni u Hrvatskoj. Obično je taj početak obilježen brojnim savjetima roditelja i šire rodbine, a uglavnom su savjeti vezani uz prepričavanje lovačkih priča o tome kako su oni kad su bili u našim godinama i išli na studij radili to i to... Uglavnom, teška dosada. Moj je savjet da se taj dio pregrmi jer ipak će vam svi oni slati novce kad vam to bude najpotrebnije. Vjerujte, testirano više puta!

Pri dolasku u Zagreb glavni problem je pronalaženje smještaja. O tome nećemo raspravljati ovdje jer tema ovog članka su menze - mjesta u kojima obitavaju studenti (poneki profesori, asistenti i lokalni žicaroši) kada su gladni. Prvi i najvažniji savjet koji se novopečenom studentu (čitaj: brucosu) može dati jest: naoružajte se čvrstim žvicama jer će vam itekako trebati. Biti gladan je užasna stvar, ali još gora stvar je biti gladan i čekati pola sata u redu kako bi se tu glad utažilo (Slika u naslovu).

S godinama se čovjek ili navikne

na redove u menzama ili jednostavno poludi i shvati kako postoje i pekarne, sendvič-barovi i ostali lanci brze i nezdrave prehrane. Ili, ako ste vele-majstor kuhinje, shvatite kako snažna može biti ona narodna izreka: Uzđaj se u se i u svoje kljuse.

Hrana u menzama je na prvi pogled odlična: velika mogućnost izbora hrane, jela koja možda još niste probali, biranje po vlastitim trenutnim željama i slično. Napokon više nema roditelja koji vam stoje nad glavom i viču kako ne jedete dovoljno zelenila. Međutim, to vam je samo privid. Nakon nekog vremena shvatite kako je sva ta hrana jednolična, skoro pa jednakog okusa, siromašna kvalitativno i kvantitativno. Ali bez nje se ne može, tako da će se ta knedla u grlu morati progutati.

Pa krenimo redom o menzama na našem faksu, te o onima u bližoj i malo daljoj okolini. Prva na redu je restoran Odeon. Moram priznati da mi je samo nazivanje ove menze restoranom pomalo čudna pojava jer u svojih nekoliko godina studiranja nisam primijetio puno gostiju koji su plaćali punu cijenu ručka. Ova menza nalazi se svega nekoliko koraka od velike predavaone. Treba proći mali bistro/kafić (u kojem se redovito okupljaju isključivo profesori i asistenti), skrenuti udesno kraj velike predavaone i stubama se spusti-

ti do početka reda (Slika 2).

Alternativni put je da se od glavnog ulaza u zgradu fakulteta odšetate do križanja Klaićeve i Kačićeve ulice i otuda Klaićevom krenete put zapada kojih 30 metara dok ne ugledate tablu restorana i kafića - famoznog Odeona, naravno. Prodete kroz kafić (koji je inače izvrsno mjesto za proslavu položenih ispita) i ponovno se spustite stubama u red koji često zna biti dug i vrlo spor. Glavni razlog tome je činjenica da žena na blagajni mora naplaćivati redovna jela i primati narudžbe za pizzu, a pritom vam još dodavati sokove i razne čokoladice. Ukoliko naručujete pizzu, morate biti spremni na čekanje iste u periodu od pola sata do sat vremena, jer pizza »majstor« (Slika 3) prima velik broj narudžbi, tako da vam se može učiniti kako izrada vaše pizze traje čitavu vječnost. Međutim, to čekanje se isplati jer su pizze u ovoj menzi jako dobre kvalitete, usudujem se reći, bolje od onih iz »brze menze« na Savi ili SC-u. Možda je ono najzanimljivije u ovoj menzi teta koja vam servira hranu. To vam je jedna jako agilna bakica čije prvo pitanje kad vas ugleda obično glasi: »Imaš čevape, kobasice, roštilj... Reci, maco, što želiš?«. Nakon što vam servira željeni ručak, ispratit će vas glasnim uzvikom »Idemo dalje!«. Roštilj je uistinu jedina svi-

[1] Josip Ivović, Usmjerenje: Fotogrametrija i kartografija, Geodetski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, e-mail: jivovic@geof.hr

[2] Ivo Gračanin, Usmjerenje: Inženjerska geodezija i upravljanje prostornim informacijama, Geodetski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, e-mail: igracanin@geof.hr

jetla točka ove menze, a ukoliko ne jedete meso, izbor je jako uzak, štoviše nema ga. Uglavnom je na meniju ponuđen pohani sir za koji, kad ga pitate ima li ga, bakica redovito odgovara da ga nema (Slika 4) pa ste prisiljeni kombinirati priloge koji su uglavnom podjednakog okusa jer u ovoj menzi očigledno koristite samo jednu vrstu umaka. Treba još naglasiti kako većina hrane, posebice pomfrit, u ovoj menzi izgleda pomalo kancerogeno. Kao da ga deset puta prže u jednom te istom ulju. Za neke je to još jedna čar ove menze, za druge je to samo razlog više da ne dolaze tu jesti. Još jedna zanimljivost ove menze je šef restorana i kafića. To vam je jedan, pa 'ajmo reći, vrlo aktivan čovjek. Naime, dok još niste ni zadnji komad ručka zagrizli, eto vam njega poput kakve ptice grabljivice i odnosi vam sav pribor sa stola. Znalo se dogoditi da vi čak niste ni gotovi s jelom nego ste, recimo, otišli po pizzu (na koju ste čekali godinama), a taj fini gospodin bi vam već sve pokupio, pa kad se vratite ostanete poprilično zatečeni i, u krajnju ruku, ljuti. Razloge ovakvih postupaka ne znam, može biti da se čovjeku žuri kući, a možda želi imati što veći promet. Uglavnom, da ne duljim, od ove menze možete očekivati samo zanimljive zgode. Toliko živopisnih likova teško ćete naći na istom mjestu u isto vrijeme.

Sljedeća najbliža menza nalazi se u zgradi PBF, RGN, TTF i ostale plejade fakulteta. Put do nje je također dvostruk: ili kroz glavni ulaz u zgradu (koji je ujedno i ulaz u menzu) (Slika 5), ili kroz manji ulaz, koji je bliže našem fakultetu, pa ga stoga geodeti i više koriste. Ova menza je kvalitetna, ali zato se ta kvaliteta i skupo naplaćuje. Naime, ako uzmete npr. lignje ili neko bolje meso s prilozima, uz dobar ručak možete očekivati i velik račun, pa se studenti često bune (u tišini naravno) kako to nije u redu i kako tu više neće dolaziti jer uvijek se zna dogoditi da ste »na knap« s novcima i da ponekad trebate žicati uokolo kako biste mogli platiti ovakve »lihvarske« obroke. Žene koje pripremaju hranu su uglavnom namrgodene, ponekad i malo arogantne. Međutim, nije tako samo u ovoj menzi, već ćete i u onim velikim menzama (Sava, Cvjetno naselje, SC) naići na malo blaže ili podjednako ophodjenje sa studentima. Na to se jednostavno treba priviknuti, jer ipak ovim marljivim ženama posao nije pretjerano kreativan. Kroz dugogodišnje iskustvo došlo se do zaključka kako su u ovoj menzi izrazito dobri kolači. Pohvalno, s obzirom na to čega sve ima po menzama a prodaje se pod izrazom »desert«. Veliki minus ove

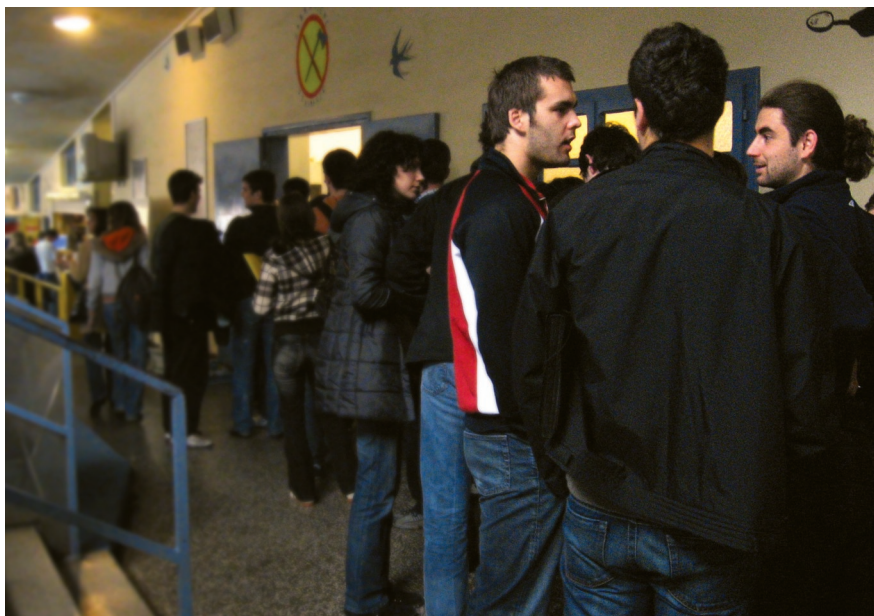
Slika 2. Jedan od ulaza u restoran Odeon

Slika 3. Pizza majstor - legenda

Slika 4. Jesu li su meniji istiniti?

Slika 5. Ulaz u menzu PBF-a

Slika 6. Interijer menze PBF-a

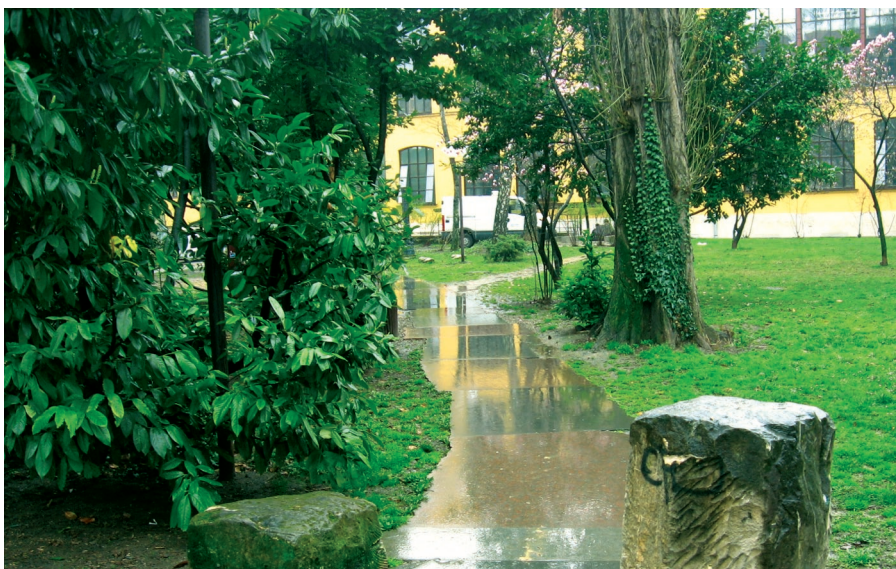
Slika 7. Ulaz u kompleks ALU-a

menze (uz veliki račun obroka) je i skućenost prostora. Poslagali su stolove i stolice tako da se čovjek ne može okrenuti a da laktom ne udari osobu iza sebe, a dok se probijate do mjesta gdje se ostavljaju tacne imate osjećaj da hodate po jajima. I kad napokon dodete tamo, onda još trebate i selektirati pribor od papirnatoj otpada. Samo čekam dan kad ćemo morati još i sami sve prati. Posljednja stavka koja ovu menzu poprilično razlikuje od drugih je tematsko uređenje interijera - na zidovima je oslikan neki kvazi rimski dvor s pogledom na more, pa to zna nekad djelovati smirujuće dok ručate (Slika 6).

Kad se zbroje sve prednosti i nedostaci, moglo bi se reći kako ova menza uopće ne odskače od ostalih menzi. Jedina prednost ide na račun posebnog dijela menze u kojem se prodaju samo čokoladice i sokovi. On se nalazi malo niže od ulaza u menzu i po običaju se treba čekati u redu. Tu je najbolje tržiti krajem mjeseca ako vam je ostalo što novaca na iksici. Lijepo ispeglate iksicu i onda tri dana živite samo na slatkijima. Prava studentska prehrana!

Sljedeća na redu bila bi menza u Studentskom centru (SC). Nalazi se u Savskoj ulici i treba vam svega pet minuta hoda od faksa da biste stigli tamo. To je vjerojatno jedna od prvih menzi s kojom se studenti susreću pri dolasku u Zagreb, to ponajviše zato što je velika i što se tu nalaze i drugi sadržaji vezani uz studente: učionica, knjižnica, student-servis, kazalište, kino, itd. Sastoji se od dva krila, a ako ste u žurbi možete koristiti usluge brze linije. Moram priznati kako mi se osobno ova menza u početku uopće nije svidjela, ali s godinama je sve bolja. Sad, popravljaju li se oni ili čovjek kroz određeno vrijeme gubi kriterije pri ocjenjivanju hrane? Prepustio bih to na razmatranje psiholozima i ostalim stručnjacima. Treba reći kako ova menza ima neki blagi socijalistički duh koji je ostao iz prošlih vremena. Sve kao da je nekako građeno za ogromni broj radnika, a čekanje u redu iza ograde daje pomalo neugodan osjećaj zatvorenosti, kao da idete na cjelodnevni rad u tvornicu a ne na ručak (Slika u naslovu). Savjetujem vam da ovu menzu izbjegavate u periodu od 12 do 14 sati jer tada su najveće gužve, pa se čekanje u redu može dosta odužiti. Šok se zapravo dogodi kad uđete u predvorje menze jer tada uvidite koliki broj studenata uopće postoji u Zagrebu. Jedini spas u tom trenutku može vam biti kolega ili prijatelj koji već čeka u redu, pa da mu se priključite. Znam, nije pristojno, ali kad uvidite da to

svatko radi, vjerujte da ni vi nećete biti iznimka. Hrana ove menze je dosta kvalitetna, relativno je jeftina a na tanjuru dobijete velik obrok. Mislim da možete očekivati optimalnu ravnotežu cijene i usluge, bilo da idete u veliku menzu ili na brzu liniju. U velikoj menzi ćete sigurno naletjeti na

Slika 8. Staza do menze ALU-a

jednog crnog i markantnog službenika SC-a koji vam provlači iksicu i naplaćuje ručak. Pomalo robotske kretnje nisu mu strani pojam, ali taj sitan detalj ostavljam vama da ga sami uočite. Pri izlasku iz menze možete očekivati standardne upite žicarova: »Ej stari imaš šta sitnog?«. Vjerojatnije je da im taj novac treba za koju »zidarku« kraj trgovine a ne za ručak. U slučaju da se odlučite na brzu liniju, budite spremni na to da morate napamet znati pjevati što želite i da imate sitan novac kod sebe je žene na kasi ne vole kad red ide sporo ni kad im dajete krupne novčanice. Meni se uglavnom sastoji od jela iz »fast food« restorana: pomfrit, razni mesni odresci, pljeskavice, pize, omleti, ražnjići... Ništa pretjerano hranjivo, ali za brzo utaživanje gladi je sasvim dovoljno. Možete još naručiti i sladoled i tako kompletirati svoj brzi obrok.

Posljednja u nizu menzi, ali ne i manje vrijedna je menza na Akademiji likovnih umjetnosti (ALU). Do nje se dolazi produživanjem Kačićevom do Ilice i skretanjem ulijevo. Mala napomena ako idete ovim putem – pripazite na pseće izmete kako ne biste kad dodete u menzu mirisali (smrdili) vi a ne hrana. U Ilici je potrebno još proći kraj tramvajske stanice, a u neposrednoj blizini te stanice nalaze se ogromna ulazna vrata u čitavi kompleks ALU-a (Slika 7).

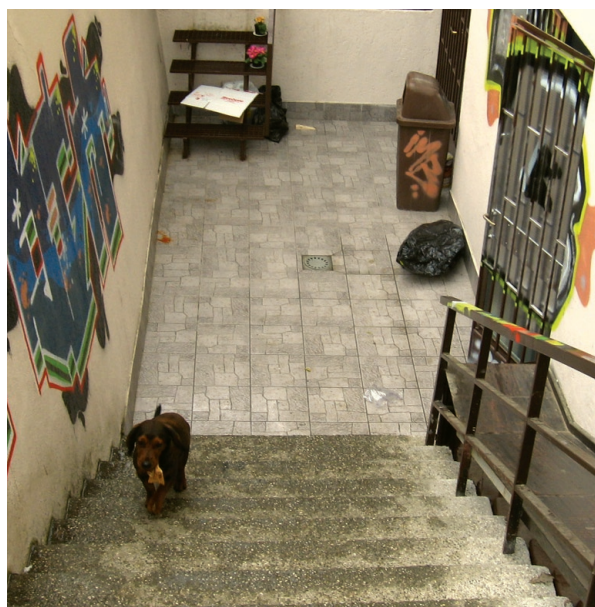
Prolaskom kroz ta vrata naići ćete na mali parkić ispred same zgrade ALU-a, i najvjerojatnije, na nekoliko pasa iste pasmine kako trče uokolo poput manijaka. Psi su legende, a toliko su domaći da već znaju gdje se trebaju hraniti. Ispred menze, naravno! Kroz park vas vodi mala staza koja se račva prema glavnom ulazu u zgradu i podrumskom ulazu u menzu tog fakulteta (Slika 8). Ulaz u menzu ugodno je iscrtan grafitima kojima smisao očigledno zna samo autor. Ovdje se može naletjeti na gore spomenute pse koji vjerno čekaju da im netko nešto donese iz menze, ili, u najgorem slučaju, da im se ostavi vrećica puna smeća iz koje oni uvijek nešto nađu. Vidite kako se u menzama ne hrane samo studenti! (Slika 9).

U sklopu ove menze nalazi se i mali kafić, tako da nakon ručka možete

rekoh, menza je mala pa se stoga događa ista stvar kao i u menzi PBF-a: gužve u redu, uzak prostor između stolova, laktarenje susjeda, itd. Tu ćete naći i jednu babu za koju sam čuo da je model slikarima i pokojeg profesora sa ALU-a (koji su inače totalni ekscentrici). Osim profesora, naletjet ćete i na studente uglavnom odjevene u radne kombinezone s mnoštvom mrlja od boje, gline i ostalog materijala. I među njima ima zanimljivih likova; posebno se sjećam momka koji je bio ćelav i nosio brkove poput starih pirata. Pravi filmski lik! Uglavnom, ovdje ćete se nagledati svega i svačega, čak i mladih pravica koje također znaju ovdje svratiti na ručak...

Kroz ovaj maleni osvrt može se primijetiti kako je područje oko našeg faksa dobro pokriveno menzama, čime je način prehranjivanja studenata geodezije poprilično olakšan pa manje vremena troše na odlazak u menze i čekanje u redu. Inače, za sve menze Zagrebačkog sveučilišta karakteristično je čekanje u velikim redovima i nalaženje na dosta čudnih i zanimljivih osoba. Treba biti spreman i na česta nepristojna ubacivanja pojedinaca u red, ali očekujte da ćete s vremenom i vi isto to raditi. Svakako ne zaboravite da ništa nije bolje od domaće kuhinje, a jednog dana ćete i sami doći do tog zaključka. Što se tiče sadržaja ostalih menzi Zagrebačkog sveučilišta – to ću prepustiti vama kolegama da sami otkrijete njihove čari.

Dobar tek! ◆

Slika 9. Ulaz u menzu ALU-a sa redovnim gostom